

CHƯƠNG X: HỖN LOẠN Ở BỘ PHÁP THUẬT

Mới ngủ được vài tiếng đồng hồ thì mọi người đã bị ông Weasley đánh thức dậy. Ông dùng phép thuật để thu dọn gọn ghẽ lều lán, sau đó mọi người rời khỏi khu cắm trại thật nhanh, đi ngang qua ông Roberts ở trước cửa căn chòi của ông. Trên nét mặt ông Roberts có một vẻ mặt buồn, xa lạ, và ông giơ tay vẫy chào đám Weasley với lời chúc mơ màng:

“Giáng sinh vui vẻ!”

Khi cả đám đi qua cánh đồng hoang, ông Weasley nói nhỏ:

“Rồi ông ta sẽ ổn thôi. Thỉnh thoảng, khi trí nhớ của một người được điều chỉnh lại, người đó hơi bị ngớ ngẩn mất một thời gian... Kể ra, khiến ông ấy quên được là cả một công việc lớn lao chứ chẳng chơi.”

Khi đến gần địa điểm đặt Khóa-cảng, họ nghe nhiều giọng nói với vẻ khẩn cấp; tới nơi thì phát hiện ra nhiều pháp sư và phù thủy đang chen chúc vây quanh ông Basil, người điều hành Khóa-cảng; Ai cũng la hét ầm ĩ, đòi rời khỏi khu cắm trại càng nhanh càng tốt. Ông Weasley có một cuộc thảo luận vội vàng với ông Basil; rồi họ sắp hàng chờ, và cuối cùng cũng có thể cưỡi một cái lớp xe cũ mà trở về đồi Stoatshead trước khi mặt trời kịp mọc lên. Họ đi bộ xuyên qua làng Ottery St.Catchpole rồi đi ngược lên con đường mòn ẩm thấp về trang trại Hang Sóc trong ánh bình minh rạng rỡ, chuyện trò chút đỉnh mà thôi vì ai cũng mệt mỏi rồi, và chỉ còn tha thiết nghĩ đến bữa điểm tâm. Lúc quẹo ở góc đường và trang trại Hang Sóc đã hiện ra trong tầm mắt, họ nghe một tiếng kêu vang vọng suốt con đường dẫn đến ngõ:

“Ôi, tạ ơn trời đất quý thần!”

Bà Weasley, rõ ràng là bà đã đứng đợi từ lâu trong sân trước, bây giờ chạy ào ra về phía họ, chân vẫn còn đi đôi dép lê thường dùng trong nhà, mặt mày xanh xao căng thẳng, bàn tay bà nắm chặt một tờ Nhật báo Tiên tri cuộn tròn.

“Anh Arthur ... Em lo lắng quá... lo đến nỗi...”

Bà quăng hai cánh tay vòng qua cổ ông Weasley, và tờ Nhật báo Tiên tri rơi khỏi mấy ngón tay tê cứng của bà rơi xuống đất. Harry ngó xuống và đọc hàng tít lớn: QUANG CẢNH KINH HOÀNG Ở CÚP QUIDDITCH THẾ GIỚI, được minh họa bằng tấm hình đen trắng nhấp nháy Dấu hiệu Đen phía trên những ngọn cây.

Bà Weasley lẩm nhẩm như người điên:

“Anh bình an rồi.”

Bà buông ông ra để nhìn quanh tất cả đám con cái với đôi mắt đỏ mọng:

“Ôi, các con đều còn sống... ôi những đứa con trai...”

Và mọi người hết sức ngạc nhiên khi thấy bà ôm chầm lấy cả Fred và George trong vòng tay, siết chặt đến nỗi đầu hai đứa cọ vào nhau.

“Ui da! Má ơi... Má làm tụi con nghẹt thở quá...”

Bà Weasley bắt đầu thốt thức:

“Má đã la rầy các con trước khi các con đi! Má cứ nghĩ hoài tới chuyện đó! Nếu Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy làm gì các con thì sẽ ra sao? CHẳng lẽ lời cuối cùng má nói với các con là các con không có đủ chứng chỉ Phù thủy Thường đẳng hay sao? Ôi Fred ... ôi George ...”

Ông Weasley gỡ tay vợ ra khỏi hai đứa con sinh đôi, vừa dẫn mọi người vào nhà vừa dịu dàng bảo vợ:

“Thôi, vô nhà đi, tốt rồi, Molly à, bọn anh bình yên vô sự cả.”

Ông nói thêm với Bill, giọng nhỏ hơn:

“Lượm lại tờ báo đó, ba muốn coi báo viết gì...”

Khi tất cả mọi người đã quây quần xúm quanh cái bàn ăn nhỏ tí trong căn phòng bếp, và Hermione đã pha một tách trà rất đậm cho bà Weasley, một tách trà mà ông Weasley nằng nặc đòi cho thêm một chút rượu Ogdens, thì anh Bill đưa cho ông Weasley tờ báo. Ông Weasley liếc qua trang nhất trong khi Percy đọc ké qua vai ông. Ông Weasley nói giọng nặng nề:

“Ba biết mà, Bộ quản lý lộng cọng... không tóm được thủ phạm an ninh lỏng lẻo... không kiểm tra được phù thủy Hắc ám quấy rối... nhục quốc thể... Ai viết bài báo này đây? A... Rita Skeeter ... dĩ nhiên rồi!”

Percy giận dữ nói:

“Mụ này luôn kiếm chuyện với Bộ Pháp Thuật ! Tuần rồi mụ viết là chúng ta đang lãng phí thì giờ lý sự cùn vụn độ dày đất vạc, trong khi lẽ ra chúng ta nên dẹp yên đám ma cà rồng! Làm như thế người ta đã không đặc biệt nhấn mạnh điều đó trong đoạn mười hai của bản Hướng dẫn về Đối xử Phi phù thủy Nhân-phân...”

Anh Bill ngáp:

“Percy, hãy ban cho mọi người một ân huệ, im đi cho người ta nhò!”

Đôi mắt của ông Weasley mở to sau cặp kiếng khi ông đọc tới đoạn cuối cùng của bài báo trên tờ Nhật báo Tiên tri :

“Ba cũng được nhắc tới.”

“Đâu?”

Bà Weasley sắc cả món nước trà pha rượu ra, lập cập nói:

“Phải như có đọc qua thì em đã biết anh còn sống rồi!”

Ông Weasley nói:

“Không có nói tên. Nghe đây: ‘Nếu những phù thủy và pháp sư đang khiếp vía nín thở chờ đợi tin tức ở bìa rừng trông chờ một sự trấn an của Bộ Pháp Thuật, thì họ đã thất vọng một cách đau buồn. Một viên chức của Bộ Pháp Thuật đi ra khỏi khu rừng sau kh Dấu hiệu Đen xuất hiện một lúc khẳng định là không ai bị thương tích, nhưng không chịu cung cấp thêm

tin tức gì hết. Chưa biết là lời tuyên bố này có bác được hay không những lời đồn đại là nhiều thì hài đã được đem ra khỏi khu rừng khoảng một giờ sau đó.' Ôi, thiệt tình!"

Ông Weasley giận điên lên được, đưa tờ báo cho Percy :

"Không một ai bị thương tích. Chứ tôi còn có thể nói gì khác? Những lời đồn đại là nhiều thì hài đã được đem ra khỏi khu rừng... Hừm, sau khi cho in bài báo này thì chắc chắn sẽ lại có những lời đồn đại lan đi!"

Ông Weasley cất lên một tiếng thở dài thườn thượt:

"Molly à, anh sẽ phải đi vô sở làm; chuyện này cần phải dàn xếp cho êm thấm lại."

Percy nói với vẻ quan trọng:

"Con sẽ đi với ba, ba à. Ông Crouch sẽ cần mọi người góp sức vào. Và con cũng cần giao nộp tận tay ông ấy bản báo cáo về vạc của con."

Anh ta phóng ra khỏi nhà bếp. Bà Weasley tỏ ra hết sức buồn bực:

"Anh Arthur, anh còn đang kỳ nghỉ phép mà. Chuyện này đâu có liên quan gì tới sở của anh đâu; chắc chắn là người ta sẽ giải quyết đâu ra đấy mà không cần đến anh đâu."

Ông Weasley nói:

"Anh phải đi, Molly à. Anh đã làm cho tình hình tệ hơn. Anh thay đồ rồi anh sẽ đi ngay..."

Harry đột ngột lên tiếng vì không thể giữ được trong lòng nữa:

"Thưa bác, Hedwig có đem về cho cháu bức thư nào không ạ?"

Bà Weasley ngơ ngác:

"Hedwig hả con? Không... không, chẳng thấy có thư từ gì ráo. "

Ron và Hermione nhìn Harry tò mò. Với một cái nhìn đầy ý nghĩa trao cho hai đứa bạn, Harry nói:

"Vậy mình đem ba mớ đồ đạc của mình về phòng được chứ hả, Ron?"

Ron nói ngay:

"Ừ, ... mình cũng vậy. Hermione đi không?"

Hermione nói ngay:

"Đi chứ."

Cả ba đứa cùng bước ra khỏi nhà bếp và đi lên lầu. Ngay khi tụi nó vừa đóng cánh cửa của căn phòng áp mái cheo leo, Ron nói ngay:

"Chuyện gì vậy, Harry ?"

Harry nói:

“Có một chuyện mà mình chưa nói cho mấy bồ biết . Hôm sáng thứ bảy vừa rồi, mình thức dậy vì cái thẹo của mình lại đau nhức.”

Phản ứng của Ron và Hermione gần đúng y chang với những gì mà Harry đã hình dung khi nó còn ở ngôi nhà trên đường Privet Drive. Hermione há hốc miệng ra và lập tức đưa ra mấy đề nghị, nhắc tới một số sách tham khảo, và đề nghị tham vấn mọi người từ bà Pomfrey – y tá trường Hogwarts, cho đến cụ Dumbledore. Ron thì điếng người vì sợ hãi:

“Nhưng... hắn đâu có ở đó, phải không? Kê-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy ấy? Ý mình nói là... lần trước, bồ cứ bị đau nhức cái thẹo hoài là lần hắn lảng vảng trong trường Hogwarts, đúng không?”

Harry nói:

“Mình chắc là hắn không ở trong nhà di dượng của mình. Nhưng mình có nằm mơ thấy hắn... Hắn và Peter... bồ biết, Đuôi Trùn ấy mà. Bây giờ mình không thể nhớ tất cả chi tiết của giấc mơ, nhưng lúc đó họ đang âm mưu giết... ai đó.”

Harry chỉ xém chút xú nữa là nói “giết mình”, nhưng nó không nỡ làm cho Hermione thêm kinh hoảng khi mà cô bé đã quá hoảng sợ rồi.

Ron an ủi:

“Chỉ là chuyện chiêm bao mà thôi. Chỉ là cơn ác mộng.”

Harry quay nhìn ra ngoài cửa sổ, bầu trời trong sáng rạng rỡ.

“Ừ, nhưng mà có phải chỉ là giấc mơ thôi không? Kỳ lạ hết sức, phải không?... Cái thẹo của mình đau, ba ngày sau thì bọn Tử thần Thực tử ra mặt quây phá, và biểu tượng của Voldemort lại xuất hiện trên bầu trời.”

Ron rít qua kẽ răng nghiêng chặt:

“Đừng – nói – ra – tên – của – hắn!”

Harry không lý đến Ron, tiếp tục nói:

“Còn nhớ giáo sư Trelawney nói gì không? Hồi cuối năm học trước ấy?”

Giáo sư Trelawney là cô giáo dạy tụi nó môn Tiên tri ở trường Hogwarts .

Vẻ mặt khiếp đảm của Hermione biến mất ngay khi cô bé để xì ra một cái khịt mũi chê bai:

“Ôi, Harry ơi, bồ mà lại để tâm đến những lời bà già bịp bợm ấy nói hay sao chứ?”

Harry nói:

“Lúc đó bồ không có ở đó. Bồ đâu có nghe cổ nói. Mình kể cho bồ nghe, lần đó cổ nói khác hắn, cổ lên đồng – lên đồng thực sự. Và cổ nói là Chúa tể Hắc ám sẽ lại trở lên một lần nữa... vĩ đại hơn và khủng khiếp hơn bao giờ hết... và hắn làm được điều đó là vì đám thuộc hạ quay trở về ủng hộ hắn... Đêm đó là đêm Đuôi Trùn trốn thoát.”

Một sự im lặng hoàn toàn bao trùm tụi nó trong khi Ron cứ bồn chồn ngoáy cái lỗ trên tấm khăn trải giường của nó một cách vô ý thức. Hermione hỏi:

“Mà tại sao bồ hỏi Hedwig về chưa vậy Harry ? Bồ đang trông đợi một bức thư hả?”

Harry nhún vai:

“Mình kể với chú Sirius về cái thẹo bỗng nhiên đau nhức. Mình đang chờ hồi âm của chú ấy.”

Vẻ mặt của Ron sáng ra, nó nói:

“Suy nghĩ sáng suốt! Mình cá là chú Sirius ắt biết phải làm gì.”

Harry nói:

“Mình mong chú ấy sớm hồi âm cho mình.”

Hermione nói một cách cân nhắc:

“Nhưng mà tụi mình đâu có biết hiện giờ chú Sirius ở đâu? ... Chú ấy có thể đang ở châu Phi hay ở đâu xa lắm, đúng không? Hedwig đâu có thể nào vượt qua chặng đường đó trong vài ngày được?”

Harry cảm thấy lòng nặng như chì khi nó nhìn qua cửa sổ tìm kiếm trên bầu trời bóng dáng biệt tăm của Hedwig . Nó nói:

“Ừ, mình biết.”

Ron nói:

“Harry à, tụi mình ra vườn chơi Quidditch đi. Đi đi mà. Ba chọi ba nghe: anh Bill, anh Charlie, anh George và anh Fred sẽ cùng chơi... Bồ có thể thử chơi ngón Nhử Đòn Wronski...”

Hermione nói với một cái giọng tôi-không-dè-bạn-thiếu-tế-nhị:

“Ron! Lúc này Harry không muốn chơi Quidditch chút nào hết... Bạn ấy đang lo âu, đang mệt mỏi... Chúng ta cần phải đi nghỉ...”

Nhưng Harry thành lỉnh nói:

“Ừ, mình muốn chơi Quidditch . Chờ một chút, mình đi lấy cây chổi thần Tia Chớp .”

Hermione bỏ đi ra khỏi phòng, làm bầm cái gì đó nghe rất giống như “Đồ con trai!”

* *

*

Trong suốt tuần lễ sau đó, cả ông Weasley lẫn Percy đều không mấy khi ở nhà. Cả hai đều rời khỏi nhà rất sớm, trước khi những người khác trong gia đình thức dậy, và chỉ trở về nhà sau bữa cơm tối rất lâu vào mỗi đêm.

Vào buổi tối thứ bảy trước khi bọn trẻ trở về trường Hogwarts, Percy nói với tụi nhỏ:

“Hỗn loạn tuyệt đối. Cả tuần nay anh cứ phải dập lửa miết. Người ta cứ gửi tới cơ man nào là Thư Sấm, và dĩ nhiên là thư sẽ nổ tanh bành nếu người ta không kịp mở Thư Sấm ra ngay tức thì. Khắp bàn giấy của anh đầy những dấu vết cháy xém, và cây viết lông ngỗng của anh thì đã biến thành một mẩu than cháy dở.”

Ginny đang ngồi trên tấm thảm trải trước lò sưởi trong phòng khách, kết lại cuốn sách Một ngàn được thảo và nắm mốc có Phép thuật bằng Bùa-keo. Cô bé hỏi:

“Nhưng mà tại sao mấy người ấy lại gửi thư Sấm?”

Percy nói:

“Họ phàn nàn về an ninh ở Cúp thế giới. Họ đòi bồi thường cho những tài sản của họ đã bị hư hại. Mundungus Fletcher vừa nộp đơn đòi bồi thường một căn lầu mười hai phòng ngủ kèm bốn tấm có suối phun, nhưng mà anh biết mưu đồ của y. Anh biết tổng là y ngủ dưới một cái áo khoác giăng trên mấy cái que.”

Bà Weasley liếc nhìn cái đồng hồ cổ lỗ sĩ đặt ở góc phòng. Harry khoái cái đồng hồ đó lắm. Nếu mà muốn coi giờ thì cái đồng hồ này hoàn toàn vô tích sự, nhưng ngược lại nó cung cấp nhiều thông tin lắm. Nó có tất cả chín cây kim, và mỗi cây kim có khắc tên của một người trong gia đình Weasley. Trên mặt đồng hồ không có số, nhưng có ghi chú địa điểm mà mỗi thành viên trong gia đình đang có mặt. “Nhà”, “Trường”, hay “Sở làm” đều có ghi trên đó, và cũng có cả “Đi lạc”, “nằm bệnh viện”, “Ở tù”, và ở vị trí mà đồng hồ thông thường có số 12, thì cái đồng hồ này ghi “Nguy cấp bỏ mạng”.

Hiện giờ thì tám cây kim đang chỉ vào chữ “Nhà”, nhưng cây kim của ông Weasley, cây dài nhất, thì vẫn còn chỉ vào chữ “Sở làm”. Bà Weasley thở dài:

“Từ cái thời còn Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-ấy, ba của các con cũng không đến nỗi phải đi làm thêm vào ngày cuối tuần. Bây giờ họ hành hạ ba con làm việc quá đáng. Đồ ăn tối của ông sắp thiêu tới nơi rồi nếu ông không sớm về nhà.”

Percy nói:

“Chẳng là, ba cảm thấy ba phải sửa chữa sai lầm của ba ở trận Cúp thế giới. Nếu nói cho đúng sự thực thì ba hơi ngô nghê khi phát ngôn trước công chúng mà không tham vấn thủ trưởng của mình trước...”

Bà Weasley quắc mắt nói ngay:

“Đừng có trách ba con về cái mà mụ Skeeter độc ác ấy viết ra!”

Bill đang chơi cờ với Ron, nói:

“Nếu ba không nói gì hết, mụ Rita cũng sẽ viết là thật đáng hổ thẹn rằng không có người nào của Bộ Pháp Thuật đưa ra lời bình luận nào hết. Rita Skeeter không bao giờ viết về ai cho có vẻ tử tế một chút. Má còn nhớ không, có lần mụ ta phỏng vấn tất cả chuyên viên Giải ếm trừ bùa của ngân hàng Gringotts, mụ kêu con là Tướng cướp tóc dài ấy?”

Bà Weasley nhẹ nhàng nói:

“Ừ, má cũng thấy nó hơi dài đó, cưng. Nếu mà con để cho má...”

“Đừng, má ơi!”

Mưa đang quạt vào cửa sổ phòng khách. Hermione đang say sưa cầm cúi đọc cuốn Sách Bùa Chú Căn Bản Lớp 4. Bà Weasley đã mua cho Harry, Ron và Hermione những cuốn sách giáo khoa đó ở Hẻm Xéo. Anh Charlie thì vá một cái mũ trùm đầu bịt mặt chống lửa. Harry thì đánh bóng cây chổi thần Tia Chớp của nó, và dưới chân để mở bộ đồ nghề bảo trì chổi thần mà Hermione đã tặng vào sinh nhật thứ mười ba của nó. Fred và George thì ngồi tuốt ở một góc xa, viết lông ngỗng cầm tay, rù rì nói chuyện với nhau, đầu chụm nhau trên một tấm giấy da.

Bà Weasley đưa mắt nhìn hai đứa con trai sinh đôi, sắc giọng nói:

“Hai đứa con đang làm gì đó?”

Fred trả lời một cách lơ đãng:

“Bài tập.”

Bà Weasley nói:

“Đừng có khôì hài. Các con đừng hòng bày vẽ thêm một thứ đơn đặt hàng mới nữa, nghe không? Và các con mà nghĩ tới chuyện khơi lại mấy trò Tiểu lâm phù thủy của nhà Weasley thì liệu hồn đó!”

Fred ngược nhìn mẹ, vẻ mặt lộ ra nét đau thương:

“Má à, nếu rủi mà chuyến tàu tốc hành Hogwarts ngày mai bị tai nạn, George và con chết đi, má sẽ cảm thấy thế nào khi biết rằng lời cuối cùng mà tụi con nghe má nói là lời buộc tội vô căn cứ?”

Mọi người bật cười, ngay cả bà Weasley cũng cười.

Bỗng nhiên bà kêu lên khi ngược lên nhìn cái đồng hồ một lần nữa:

“A, ba con đang về nhà!”

Cây kim đồng hồ mang tên ông Weasley đã đột ngột nhảy từ “Sở làm” sang “Đang di chuyển”; và chỉ một giây sau nó rung lên một cái rồi ngừng ở chữ “Nhà” với những cây kim khác, và mọi người nghe tiếng ông gọi từ nhà bếp:

“Em tới ngay, anh Arthur à.”

Bà đáp lời chồng và lật đật đi ra khỏi phòng.

Chỉ một lát sau, ông Weasley bước vào căn phòng chính ấm cúng, tay cầm theo cái mâm đựng bữa ăn tối của ông. Trông ông hoàn toàn kiệt quệ.

Khi ngồi xuống chiếc ghế bành gần lò sưởi và xóc nĩa vô cái món bông cải xào một cách chán chường, ông Weasley nói với bà Weasley:

“Thôi thì, bây giờ đầu đã thực sự đổ vô lửa rồi. Rita Skeeter cứ lùng sục đào bới tin tức ở Bộ Pháp Thuật cả tuần nay, moi móc ra thêm đủ thứ chuyện bày hầy để mà làm phóng sự. Và bây giờ thì cô ta đã phát hiện ra bà già Bertha đã mất tích, cho nên Nhật báo Tiên tri

ngày mai thế nào cũng chạy hàng tít lớn về vụ mất tích này. Anh đã bảo ông Bagman từ lâu lắm rồi là lẽ ra ông nên cho người đi tìm bà ta.”

Percy nói nhanh:

“Ông Crouch đã nói điều đó hết tuần này đến tuần kia rồi.”

Ông Weasley cúi kính:

“Rất may cho ông Crouch là cô Rita chưa biết về vụ Winky . Cái chuyện con gia tinh nhà ông bị bắt quả tang đang cầm chính cái cây đũa phép đã gọi lên Dấu hiệu Đen cũng đủ tương lên trang nhất cả tuần lễ liền chứ giỡn chơi à?”

Percy nóng nảy nói:

“Con tưởng tất cả chúng ta đã thống nhất ý kiến cho rằng con gia tinh đó đã không gọi lên Dấu hiệu Đen chứ! Nó cũng hoàn toàn không phải chịu trách nhiệm gì cả!”

Hermione xen vô:

“Nếu cho phép con nói thì con xin nói rằng rất may mắn cho ông Crouch là đã không có ai ở Nhật báo Tiên tri biết ông cay nghiệt như thế nào với những gia tinh của ông.”

Percy nói:

“Hermione, nghe đây! Một viên chức cao cấp của Bộ Pháp Thuật như ông Crouch xứng đáng được tôi tớ tuân phục trung thành...”

Giọng Hermione cao lên một cách mạnh mẽ:

“Anh phải nói là nô lệ của ông chứ! Bởi vì ông đâu có trả lương cho Winky đâu!”

Bà Weasley chấm dứt cuộc tranh cãi bằng cách nói:

“Tốt hơn hết là các con nên đi lên lầu xem lại coi đồ đạc của mình đã sắp xếp đâu ra đó xong xuôi hết chưa! Thôi đi đi, tất cả các con...”

Harry thu dọn bộ đồ nghề bảo trì chổi thần cho vô hộp, vác cây Tia Chớp lên vai, cùng Ron leo lên cầu thang. Tiếng mưa dội xuống mái nhà nghe còn lớn hơn nữa, được tiếng gào thét rền rĩ của những cơn gió phụ họa, ấy là chưa kể tiếng hú từng chập để xướng họa với mưa gió của con ma xó sống trên gác xép áp mái nhà.

Khi Ron và Harry vô phòng, con Pigwidgeon bắt đầu bồng chồn bay quần quần bên trong chuồng. Cái cảnh rương hòm ngổn ngang và đồ đạc sắp xếp dang dở hẳn đã kích động con cú nhí ấy háo hức lên.

Ron quăng một cái kẹo qua cho Harry :

“Cho nó mấy cái kẹo Cú đi. May ra làm cho nó im đi.”

Harry nhét mấy viên Kẹo Cú qua chấn song của cái chuồng con Pigwidgeon, rồi quay lại với cái rương của nó. Cái chuồng của con Hedwig đặt ngay bên cạnh cái rương vẫn trống trơn.

Harry nhìn cái cành cây cho chim đậu trong chuồng:

“Đã hơn một tuần rồi, Ron à, bồ có cho là chú Sirius có thể bị bắt lại rồi không?”

Ron nói:

“Không! Nếu có thì đã đăng đầy trên Nhật báo Tiên tri rồi. Bộ Pháp Thuật chắc chắn rất muốn chứng tỏ là họ đã bắt được người nào đó, đúng không nào?”

“Ừ, có lẽ vậy...”

“Coi nè, đây là những thứ má mua cho bồ ở Hẻm Xéo. Và má cũng lãnh một số vàng từ kho bạc ra cho bồ... má cũng giặt hết vớ cho bồ nữa!”

Ron bung một đồng hộp để trên cái giường ngủ đã chiến của Harry, và thả một túi tiền cùng một đồng vớ xuống bên cạnh Harry bắt đầu mở gói các thứ đã được mua. Ngoài quyển sách Bùa chú căn bản lớp 4, tác giả Miranda Goshawk, Harry còn có một nắm các cây viết lông ngỗng mới toanh, một chục cuộn giấy da, và đồ bổ sung cho bộ nguyên liệu dùng chế tạo độc dược – nó đã bị hao hụt đi món xương sống cá sư tử và tinh chất của cây cà độc dược. Harry đang chất đồ lót vô cái vạc thì Ron thốt lên một tiếng kêu ghê tởm ngay sau lưng:

“Cái thứ quỷ này là cái gì đây?”

Ron đang cầm cái gì đó giơ lên và Harry thấy nó giống như một cái áo đầm dài bằng nhung màu hạt dẻ. Cổ áo được viền đăng ten từa đã ố xỉn, và cổ tay áo cũng được viền đăng ten tiếp màu với cổ áo.

Có tiếng gõ cửa và bà Weasley bước vào, trên tay bà là một ôm đồng phục Hogwarts vừa mới được giặt sạch. Bà vừa phân chia cái ôm quần áo đó thành hai đồng vừa nói:

“Của các con đây. Bây giờ các con liệu mà sắp xếp cho tử tế để chúng đừng bị nhăn nhoe nghe.”

Ron giơ cái áo đầm viền ren cho bà Weasley coi và nói:

“Má ơi, má đưa nhầm cho con cái áo của Ginny nè.”

Bà Weasley nói:

“Đương nhiên là má không lầm rồi đó con. Lẽ phục đó.”

Ron sửng sốt kêu lên:

“Cái gì?”

Bà Weasley lặp lại:

“Lẽ phục! Trong danh sách đồ dùng cho niên học mới của con có ghi rằng niên học này các con sẽ phải dùng đến lẽ phục... tức là y phục mặc trong những dịp lễ trang trọng.”

Ron tỏ vẻ không thể tin được:

“Chắc là má nói giỡn chơi! Con không thèm bận cái thứ đồ này đâu, không đời nào.”

Bà Weasley gắt:

“Ai cũng mặc như vậy hết, Ron à! Lễ phục đều như vậy hết. Ba của con cũng có mấy bộ dành cho mấy cuộc tiệc tùng trọng thể.”

Ron vẫn bướng bỉnh:

“Con thà ở trần như nhộng chứ không đòi nào bận cái thứ đó.”

Bà Weasley nói:

“Đừng có ngốc vậy. Con sẽ phải mặc lễ phục, trong danh sách có liệt kê lễ phục mà. Má có mua vài bộ cho Harry nữa. Harry, đưa cho nó coi đi...”

Harry mở cái gói đồ cuối cùng trên cái giường đã chiến của nó trong sự bối rối lo âu. Nhưng không đến nỗi tệ như nó tưởng; cái bộ lễ phục của nó không có viền ren rua gì hết – Đúng ra thì áo đại khia giống như những cái áo chùng nó vẫn mặc đi học, chỉ có điều màu xanh ve chai chứ không phải đen thui.

Bà Weasley hớn hờ nói:

“Bác nghĩ cái màu này làm nổi bật màu mắt của cháu.”

Ron nhìn cái áo của Harry, tức giận nói:

“Hừ, bộ đó coi được chứ! Tại sao má không mua cho con bộ tương tự như vậy?”

Bà Weasley đỏ mặt:

“Bởi vì... Chà... má phải lựa đồ đã xài rồi mua cho con, nên không thể lựa chọn như ý được!”

Harry ngoảnh mặt đi. Nó luôn luôn muốn chia sẻ số vàng nó có được trong kho bạc của nó ở ngân hàng Gringotts với gia đình Weasley, nhưng nó biết họ sẽ không bao giờ nhận.

Ron vẫn nói một cách ương ngạnh:

“Con không đòi nào bận thứ đó. Không đòi nào!”

Bà Weasley đỏ quau:

“Được thôi! Cứ đi mà ở trường! Và, Harry nè, con nhớ chụp một tấm hình nó ở trường nhé. Có trời biết, bác sẽ cười bể bụng luôn.”

Bà Weasley ra khỏi phòng, đóng mạnh cánh cửa lại sau lưng bà. Đằng sau lưng Ron và Harry vang lên tiếng lách chách tức cười. Ấy là con Pigwidgeon đang xoi phải một cái kẹo Cú bự quá khổ. Ron bước dài qua căn phòng đến bên cái chuồng Pigwidgeon để gỡ mỏ nó ra, giận dữ kêu lên:

“Tại sao mà cái thứ gì tôi có được cũng toàn là thứ người ta vứt đi vậy?”